

tion nedfattes efter Udvalgets Forslag til 3000 Rbd. istedetfor, som oprindeligt var foreslaaet i Regjeringens Udkast 4000 Rbd., staaer i Forbindelse med den forandrede Scala, hvorefter der ikke mere kan være Spørgsmaal om at tilstaae en Mand en højere Pension end i det højeste $\frac{2}{3}$ af hans Embedsindtægter, og som Følge heraf, vil der meget sjelden blive Spørgsmaal om, at nogen Embedsmand skulde kunne naa en højere end til en Pension af 3000 Rbd. Jeg vil ogsaa erkjende, at med Hensyn til den Stemning, som i det Hele gjør sig gjældende i Landet om vore finantistelle Forhold, kan der være nogen Grund til at gaae ind paa Udvalgets Forslag, og det skal ikke fra Regjeringens Side møde nogen Vanskelighed, men derimod er det et stort Spørgsmaal, om Regjeringen for Fremtiden ikke blot for Embedsstandens Skyld, men for Landet selv, for hvem Embedsstanden er af Bigtighed, kan finde det forsvareligt at gaae ind paa en lavere Pension end den nærværende, eller om det ikke maatte være rigtigere at lade det blive ved det hidtil Bestaaende, indtil vore finantistelle Forhold tillade en anden Afgjørelse af Sagen.

Grundtvig: Den høitærede Finantsminister erklærede, at naturligvis maatte den Forholdsregel, som vi her have under Forhandling, sigte til, at den Pensionerbyrde, som hidtil har hvilet paa Landet, kunde blive mindre, og ikke blive større. Dersom der var Udflugt dertil for mine Dine, da skulde jeg vistnok ikke, som jeg har gjort og fremdeles vil gjøre, af al Kraft fragaade den nærværende Lov, ikke alene dens § 4, som jo samler Alt sammen for at beregne en højere Pension for Embedsmændene, men den hele Forordning. Men, hvorvidt jeg nu har Ret i, at de nærværende Pensionerbestemmelser, som de ere forelagte, ikke aabne Udflugt til en mindre Pensionerbyrde, men vel til en større end den, vi hidtil havde, hvorvidt jeg har Ret deri, eller den høitærede Finantsminister har Ret i sine Ordtringer, det er vistnok ikke klart (Jo! Jo!), i alt Fald saa maa det være blevet det for nyelig (Nei! Nei!); thi da den ærede Ordfører i den foreløbige Behandling om Pensioner sagen stillede det, som mig synes, meget rigtige Spørgsmaal til den høitærede Finantsminister,

om han kunde forelægge et Overslag over hvad der rimeligvis vilde komme til at udgjøre Beløbet af Pensioner efter det foreliggende Udkast efter det nye Scalasystem; da hørte jeg den høitærede Finantsminister svare, at det kunde han paa ingen Maade. Dersom han derfor nu veed bestemt, at det nye vilde blive til Besparelse i Sammenligning med det gamle, saa tør jeg vel sige, at det maa være en ny Dødslysning, som er kommen til (Nei! Nei!). Jeg tør altsaa ansee det, i det Ringeste indtil videre, for noget uafgjort, og jeg anseer det virkelig for snarere afgjort i den modsatte Retning. Spørgsmaalet er, om en Pensionering efter det nærværende System, som her er foreslaaet, ikke vilde være mere bebyrdende, vilde være langt større end den forrige, at den ikke vil blive mindre, derom er jeg fuldkommen overbevist, — og derfor skal det være mit inderligste Ønske, ligesom den høitærede Finantsminister vedkjendte sig det, at vi langt hellere indtil videre lade det blive ved det Gamle, det er, følge den midlertidige Bestemmelse i Grundloven, som siger, at Pensioneringen skal, indtil der kommer en ny Pensionerlov, bestemmes efter de hidtil fulgte Regler, thi deels er jeg vis paa, at Landet ikke derved vil besværes mere end ved Antagelsen af den foreslaaede nye Lov, og paa den anden Side kan jeg ikke skjønne rettere, end at de Regler, man hidtil har fulgt, paa ingen Maade alle have været, hvad man tør kalde fa s t e, og Rigsdagen vil saaledes altid i mange Tilfælde kunne vedligeholde en Indflydelse paa Pensioneringen, som den derimod ved at antage nærværende Lovforslag ganske maatte tabe.

Formanden: Jeg troer dog, at den ærede Rigsdagsmand vil give mig Ret i, at dette egentlig ikke specielt hører til § 4; jeg ventede hele Tiden, at den ærede Rigsdagsmand vilde gaae ind paa et af Forslagene til § 4.

Grundtvig: Jeg gik, hvis den ærede Formand lagde Mærke til det, ind paa at forfaste § 4.

Formanden: Jeg maa tilstaae, det forekom mig, at det var snarere den hele Lov, som den ærede Rigsdagsmand omtalte og erklærede, at man burde forfaste.